

lním prostředí je jako pracovat ve

**vadle, co vás tehdy nejvíce překva-
pilo?**

Začátky jsou přece krásné, možná někdy i nejhezčí, jste ještě plní snění, očekávání, entuziasmu, nadšení. Ovšem musím podotknout, že dělat divadlo, je převážně o tom, že stále začínáte ze startu. Každá nová inscenace je znovu začátek, čili mohu konstatovat, že stále prožívám již zmíněné pocity vznášení se v oblacích, snění, dotýkám se neuchopitelného. Ke konci zkoušení, kdy inscenace je již v generálovém týdnu – herci hrají ve vaší scéně, v kostýmech se již cítí dobře, pak je to již snové tajemno osahané. Pak je to již snová realita, pak ten obrázek, co ho máte na papíru, ožije... Je to krásné. Je to zázrak.

**Jaký je rozdíl mezi tím
dělat scénu pro tele-
vizi a pro divadlo? Co
vytváříte raději?**

Mám za sebou i televizní zkušenosti, leč ne v takovém rozsahu, abych se mohla „rozmáchnout“ tak jako na divadle. Šlo spíše o úpravu televizních studií, „vyčištění“ prostoru třeba Manéže Bolka Polívky. Také spolupracovat jako architekt na dobovém dokumentu o baletním mistru Psotovi, bylo hodně zajímavé. Každopádně divadlo je mi daleko bližší, odehrává se vám živě před očima, je to proměňující se živél. Důležitý je herec, ten vše rozpo-
hybuje, prohmatá, se vším potřebuje manipulovat, někdy věci i rozbíje, ale ta scéna slouží převážně jen a jen jemu. Je pro něho konstruovaná, vymyšlená a má podpořit celý příběh, hru jako takovou. Je to vždy zázrak, když se vše povede, a nakonec se vše propojí během představení do jednoho celku, v jedno souznění umělců – herců, fungování scénografie, jistě za pomoci jevištních techniků, a lidí, kteří běhají v zákulisí a nejsou vidět.

**Můžete stručně popsat, jak vzniká
scéna a kostým pro divadlo?**

Pokusím se. Na dané inscenaci se scházíte pokud možno i půl

roku dopředu. Dlouze vše procházíte, je to fáze snění, mně nejbližší část, kdy si fantazírujete a je stále čas na to, aby vaše myšlenky rostly, proplétaly se, chameleonsky do sebe zapadaly.

Následuje fáze, kdy dochází k explikacím vašich myšlenek. Jste pozváni vedením daného divadla a před poměrně velkým počtem přisedících (od šéfů výroby přes zástupce krejčovů až po marketingové oddělení) musí-
te

kostýmem maximálně pomoci k jeho nelehkému výkonu.

**Co je při vymýšlení scén a kostýmů
nejnáročnější?**

V posledních letech jsou to především limity finanční, leckdy již hraničící s možností vytvořit kvalitní divadlo, od slova dívat se. Podívanou, lahodící, oku prospěšnou. A to je zase základ této otázky, aby byla scénografie ne průměrnou potě-
chou, leč nej-
víc obo-
ha-

přednést spolu s režisérem svoji vizi. Nejlépe je pro vaše zpracování strhnout, aby se zapálili stejně jako vy, a pro inscenaci se udělalo maximum. Ovšem ještě před tím, po těch všech úvahách, musíte promýšlet prostor, ve kterém se bude hrát, vnímat tok myšlenek. Nejsem typ, který si skicuje, v hlavě mi to víří, v hlavě buduju, cosi spojuju, až je mi trochu jasněji, potom sedám k počítači, někdy tvořím maketu. Taktéž u kostýmů, hledáte materiál, kterým chcete ozvláštnit herce a jeho pohyb, pomoci mu k jeho profesi, více třeba některé jeho gesta nadnést. Udělat ho krásným, metafyzicky ho přetvořit v bytost někdy opravdu mysteriózní, jindy jen tak obyčejně podtrhnout jeho um. Zkrátka mu

Ovšem k tomu lze někdy přispět i úplně opačným způsobem – naprosto jednoduchým, levným řešením. A tak v tom je možná ta složitost, ta náročnost. Pro danou inscenaci zvolit správný koncept.

**Stalo se vám, že jste vytvořila ko-
stým, který potom herec nechtěl no-
sít nebo k němu měl výhrady?**

Když v krejčovně tvoříme kostým pro herce, musí být maximálně funkční. Vždy se dotazuju, zda se v něm cítí, zda je něco někde 'nestíská', netlačí, leckdy jsou to opravdu náročné tvary, materiály a kolikrát velmi obdivuji, že do toho se mnou jdou. Věřit mi, to je pro mě největší vyznamenání od herce. Taktéž je důležité porozumět si v tu chvíli s dámou či

pánem, kteří kostým šijí, rozusi, navzájem se obohacovat v průstupu. V tvorbě kostýmu jsou lidé vaše prodloužené pravé ruce vaše myšlení.

**Je pro vás zábavnější dělat kostým
pro hru civilnější (z dnešní doby),
kde se nedá moc experimentovat,
nebo hru, kde se můžete takzvaně
vydovádět?**

I v inscenaci současné se můžu výtvarník slušně vydovádět. Právě vážně pracuju na takových inscenacích, kde můžu kostým posunout, povznést někam dál, podpořit herce, vymyslet si vlastní přístup. Nemám ráda, když jde pouze o normální oblečení, je to trochu rutina. Neříkám nezajímavé, ale já hledám v práci výzvy, a v tu chvíli se musím ztížit, a přistoupit k textu pěkně v pokorě a sloužit, jako režisér a inscenace žádá. Takto ovšem přistupuju vždy a těším se.

**Na vytvoření které scény
nebo kostýmu nejraději
vzpomínáte a proč?**

Je toho asi už povícer. A tak kolikrát i zapomenutí, jak něco bylo milé. A připomenutí mi to až třeba derniéra představení. Určitě mám nesmírně množství vzpomínek. V poslední době na ten nechvalný nův opřen, do kterého jsem oblékla svatební veselí ve hře Svateb. A tam se to hodilo, potisk jsem si sama vymyslela, tisklo se v tisícárně v Otrokovicích, herci měli lehké omezené pohyby, nadnesené pohyby rukou mohutností materiálu (posléze v plynutí toku divadelního času, omezené již i obudným zapocením, ano, já to vím, moji milí herci, ale už to fakt nikdy neudělám! Už to neudělám proto, že jsem natrefila na trochu jiný materiál, který je poněkud ce prodyšný, lépe udržovatelný. Těšte se! – pozn.).

**Působíte po celé republice, máte o
divadlo, kromě Slováckého, kam se
ráda vracíte?**

Pro mě bylo malé zjevení právě Divadlo Na zábradlí. Tam jsou všichni tak nesmírně milí, není v ničem problém. Tam bych se